

Stanowisko Komisji Kodyfikacyjnej Prawa Rodzinnego
w sprawie konieczności implementacji do krajowego porządku prawnego przepisów
wynikających z prawa międzynarodowego w zakresie ochrony małoletnich przed
przemocą domową - w odniesieniu do przepisów projektu ustawy o zmianie ustawy –
Kodeks rodzinny i opiekuńczy oraz niektórych innych ustaw (UD349),
wprowadzającego pieczę współdzieloną

I. Uwagi wstępne

1. Stanowisko Komisji Kodyfikacyjnej Prawa Rodzinnego (dalej: Komisji) dotyczy konieczności implementacji do krajowego porządku prawnego przepisów wynikających z prawa międzynarodowego w zakresie ochrony małoletnich przed przemocą domową, w związku z opiniowaniem przez Komisję projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks rodzinny i opiekuńczy oraz niektórych innych ustaw (UD349), wprowadzającego pojęcie i definicję pieczy współdzielonej oraz kryteria jej orzekania.
2. Projekt ustawy o zmianie ustawy - Kodeks rodzinny i opiekuńczy oraz niektórych innych ustaw (UD349) został opracowany w oparciu o propozycję Komisji Kodyfikacyjnej Prawa Rodzinnego przedstawioną w stanowisku z dnia 21 marca 2025 r. w sprawie wprowadzenia przepisów prawnych regulujących pieczę współdzieloną. W toku prac nad projektem ustawy (na etapie uzgodnień międzyresortowych, opiniowania i konsultacji publicznych) dodatkowo zostały zaprojektowane zmiany w art. 96 § 1 k.r.o., art. 113 § 3 k.r.o., art. 113¹ k.r.o., art. 579 § 2 k.p.c., art. 582¹ § 1 k.p.c. i art. 756^{1a} k.p.c.
3. Zakres stanowiska jest ograniczony przedmiotowo - obejmuje wyłącznie te przepisy projektu, które dotyczą ochrony dziecka i innych osób przed przemocą domową, tj. w szczególności art. 96 § 1 k.r.o., art. 113 § 3 k.r.o. (oraz powiązany art. 113¹ k.r.o.), art. 579 § 2 k.p.c., art. 582¹ § 1 k.p.c. i art. 756^{1a} k.p.c. Stanowisko nie odnosi się natomiast do konstrukcji pieczy współdzielonej jako takiej (w szczególności do przesłanek jej orzekania oraz kwestii proceduralnych, alimentacyjnych i podatkowych), chyba że zagadnienia te bezpośrednio wiążą się z ochroną przed przemocą domową.
4. Komisja opowiada się jednoznacznie za posługiwaniem się w projektowanych przepisach sformułowaniem „ochrona przed przemocą domową” (oraz odpowiednio „prawo do ochrony przed przemocą domową” i „zapewnić ochronę przed przemocą domową”). Komisja nie popiera wprowadzenia do Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego oraz Kodeksu

postępowania cywilnego sformułowania „wolność od przemocy domowej” („prawo do wolności od przemocy domowej”). Szczegółowe uzasadnienie zawiera część IV stanowiska.

II. Zobowiązania międzynarodowe Rzeczypospolitej Polskiej w zakresie ochrony małoletnich przed przemocą domową

1. Obowiązek ochrony dzieci przed przemocą domową ma silne zakotwiczenie w prawie międzynarodowym wiążącym Rzeczpospolitą Polską. Źródła tego obowiązku tworzą spójny, wielopoziomowy system, w którym kluczową rolę odgrywają: Konwencja o prawach dziecka, przyjęta przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych dnia 20 listopada 1989 r. (Dz. U. z 1991 r. Nr 120, poz. 526), Konwencja Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej, sporządzona w Stambule dnia 11 maja 2011 r. (Dz. U. z 2015 r. poz. 961) oraz dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1385 z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie zwalczania przemocy wobec kobiet i przemocy domowej (Dz. Urz. UE L 2024/1385).

2. Konwencja o prawach dziecka. Zgodnie z art. 19 ust. 1 Konwencji Państwa-Strony podejmują „wszelkie właściwe kroki w dziedzinie ustawodawczej, administracyjnej, społecznej oraz wychowawczej dla ochrony dziecka przed wszelkimi formami przemocy fizycznej bądź psychicznej, krzywdy lub zaniedbania bądź złego traktowania lub wyzysku”. Standard konwencyjny wskazuje zatem na obowiązek ochrony dziecka przed przemocą jako przynależący zarówno do organów państwa, jak i osób sprawujących pieczę nad dzieckiem.

3. Konwencja stambulska. Konwencja nakłada m.in. obowiązek: uwzględniania przypadków przemocy przy ustalaniu prawa do opieki i kontaktów (art. 31 ust. 1) oraz zapewnienia, by wykonywanie tych praw nie zagrażało prawom i bezpieczeństwu ofiary (art. 31 ust. 2); dokonywania oceny (szacowania) ryzyka przez „wszystkie właściwe władze” (art. 51); zapewnienia dzieciom będącym świadkami przemocy adekwatnej ochrony i wsparcia (art. 26), a także zapewnienia dziecku będącemu osobą doznającą przemocy i dziecku będącemu świadkiem przemocy „specjalnych środków ochrony” (art. 56 ust. 2). W raporcie dotyczącym Polski, Komitet GREVIO (2021) wezwał m.in. do zapewnienia, by przy orzekaniu o opiece i kontaktach sądy sprawdzały każdy przypadek pod kątem przemocy i uwzględniały jej skutki dla dziecka.

4. Dyrektywa 2024/1385. Dyrektywa wymaga m.in.: zapewnienia dziecku będącemu ofiarą lub świadkiem przemocy specjalistycznego, dostosowanego do wieku wsparcia (art. 31); zapewnienia właściwym organom dostępu do informacji o przemocy przy ocenie najlepszego interesu dziecka w postępowaniu cywilnym oraz tworzenia bezpiecznych

miejsce kontaktu dziecka z rodzicem będącym sprawcą przemocy (art. 32). Termin implementacji dyrektywy upływa w czerwcu 2027 r., co oznacza, że kontekst ochrony przed przemocą wynikający z dyrektywy musi zostać uwzględniony w toku obecnych prac legislacyjnych.

5. Wnioski dla projektu. Wszystkie wskazane instrumenty konstruuja gwarancję dziecka w kategoriach obowiązku ochrony po stronie państwa (a za jego pośrednictwem – sądów i rodziców albo opiekunów), nie zaś w kategoriach podmiotowej „wolności” jednostki. Należy podkreślić, że Kodeks rodzinny i opiekuńczy oraz Kodeks karny nie posługują się pojęciem „przemocy domowej” w rozumieniu ustawy o przeciwdziałaniu przemocy domowej, co utrudnia jednoznaczne powiązanie rozstrzygnięć sądowych z ochroną przed przemocą domową. Projektowane przepisy powinny tę lukę zmniejszać, a służy temu terminologia oparta na pojęciu „ochrony przed przemocą domową”, spójna z ustawą o przeciwdziałaniu przemocy domowej oraz z prawem międzynarodowym.

III. Ocena przepisów projektu istotnych dla ochrony przed przemocą domową

1. Art. 96 § 1 zd. 2 k.r.o. (obowiązki rodziców). Komisja rekomenduje pozostawienie w zaprojektowanym brzmieniu art. 96 pojęcia „bezpieczeństwo”. Rozwiązanie przewidziane w projekcie zasługuje na akceptację, ponieważ w ogólnym przepisie określającym powinności rodzicielskie „bezpieczeństwo” pełni funkcję klauzuli generalnej, obejmującej - jak wynika z uzasadnienia projektu (pkt 13 i 15) - szeroko rozumianą ochronę dziecka przed przemocą, o której mowa w art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy o przeciwdziałaniu przemocy domowej. Należy jednak wyraźnie odróżnić tę ogólną klauzulę od przepisów, które wprost odwołują się do pojęcia przemocy domowej (art. 113 i 113¹ k.r.o., art. 579 i 582¹ k.p.c.) - w tych ostatnich powinno konsekwentnie występować sformułowanie „ochrona przed przemocą domową” (zob. część IV). Trzeba także zaznaczyć, iż w Stanowisku Komisji w sprawie potrzeby podjęcia działań zmierzających do wzmocnienia ochrony małoletnich w cyberprzestrzeni z dnia 12 sierpnia 2026 r. Komisja wskazała, że w komentowanym przepisie należałoby w szczególności zobowiązać rodziców do zapewnienia bezpieczeństwa i ochrony prywatności dziecka, a także jego wizerunku.

2. Art. 113 § 3 k.r.o. oraz art. 113¹ k.r.o. (kontakty a przemoc domowa). Projekt dodaje w art. 113 § 3 k.r.o. przepis: „Prawo do kontaktów z dzieckiem nie może naruszać prawa do wolności od przemocy domowej, o której mowa w art. 2 ust. 1 pkt 1 u.p.p.d.”. Komisja opowiada się za pozostawieniem art. 113 k.r.o. w dotychczasowym brzmieniu i wprowadzeniem gwarancji ochronnej w art. 113¹ k.r.o. Zgodnie z tą propozycją w art. 113¹

§ 1 k.r.o. wykreśla się słowa „w braku porozumienia rozstrzyga sąd opiekuńczy” i dodaje § 1a w brzmieniu: „W przypadku braku porozumienia pomiędzy rodzicami, o którym mowa w § 1, o rodzaju i wymiarze kontaktów orzeka sąd opiekuńczy, kierując się dobrem dziecka oraz prawem dziecka i innych osób do ochrony przed przemocą domową”. Rozwiązanie to - po pierwsze, realizuje art. 31 Konwencji stambulskiej, nakazujący ochronę nie tylko dziecka, ale i innych osób narażonych na przemoc domową (np. drugiego rodzica); po drugie, posługuje się prawidłową formułą „ochrony przed przemocą domową”. Niezależnie od przyjętego wariantu redakcyjnego należy stanowczo odrzucić formułę „wolność od przemocy domowej”.

3. Art. 579 § 2 k.p.c. (obowiązek ustalenia przez sąd). Projekt nadaje § 2 brzmienie zobowiązujące sąd, by „w szczególności ustalił, czy dziecko ma zapewnione bezpieczeństwo oraz wolność od przemocy domowej”. Komisja stoi na stanowisku, że należy zastąpić sformułowanie „wolność od przemocy domowej” sformułowaniem „ochronę przed przemocą domową”. Jest to rozwiązanie prawidłowe i spójne z pozostałymi przepisami projektu operującymi pojęciem przemocy domowej.

4. Art. 582¹ § 1 k.p.c. (kontakty a bezpieczeństwo osoby doznającej przemocy). Projekt stanowi, że w sprawach o kontakty sąd „ustala spotkania z dzieckiem” w taki sposób, by ich realizacja nie stanowiła zagrożenia dla praw i bezpieczeństwa osoby doznającej przemocy domowej (art. 2 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 u.p.p.d.). W opinii Komisji, przepis ów powinien dotyczyć nie tylko „spotkań”, lecz „kontaktów” z dzieckiem - pojęcie kontaktów jest szersze i obejmuje, poza spotkaniami, także inne formy ich utrzymywania (art. 113 § 2 k.r.o.). Rekomenduje się zatem zastąpienie wyrazu „spotkania” wyrazem „kontakty”, przy pozostawieniu pozostałej części przepisu bez zmian. Przepis ten prawidłowo posługuje się już pojęciem „osoby doznającej przemocy domowej” i realizuje art. 31 ust. 2 Konwencji stambulskiej.

5. Art. 756^{1a} k.p.c. (piecza współdzielona na etapie zabezpieczenia). Projekt przewiduje, że udzielając zabezpieczenia sąd co do zasady orzeka pieczę współdzieloną do czasu prawomocnego zakończenia sprawy. Rekomenduje się rezygnację z art. 756^{1a} k.p.c. jako zbędnego - sąd dysponuje wystarczającymi podstawami do wydania odpowiedniego postanowienia zabezpieczającego na zasadach ogólnych. Z perspektywy ochrony przed przemocą domową rezygnacja ta jest nie tylko dopuszczalna, lecz wręcz pożądana: ustanowienie ustawowej reguły „domyślnej” pieczy współdzielonej na czas postępowania - przed zbadaniem przez sąd występowania przemocy - byłoby trudne do pogodzenia z art. 31 Konwencji stambulskiej (uwzględnienie przemocy przy orzekaniu o pieczy i kontaktach)

oraz z art. 51 tej Konwencji (obowiązek szacowania ryzyka). Model zabezpieczenia nie powinien wyprzedzać oceny ryzyka przemocy.

IV. Rekomendacja terminologiczna: „ochrona przed przemocą domową”, a nie „wolność od przemocy”

Teza. We wszystkich przepisach projektu, w których wyrażana jest gwarancja związana z przemocą domową, należy posługiwać się sformułowaniem „ochrona przed przemocą domową” (oraz „prawo do ochrony przed przemocą domową”, „zapewnić ochronę przed przemocą domową”), a odstąpić od sformułowania „wolność od przemocy domowej” i wyrażenia „prawo do wolności od przemocy domowej”. Za tezę tą przemawiają cztery grupy argumentów.

1. Argumentacja prawna (konstytucyjna i wynikająca z prawa międzynarodowego)

1.1. Wzorzec konstytucyjny. Art. 72 ust. 1 Konstytucji RP stanowi: „Rzeczpospolita Polska zapewnia ochronę praw dziecka. Każdy ma prawo żądać od organów władzy publicznej ochrony dziecka przed przemocą, okrucieństwem, wyzyskiem i demoralizacją”. Ustawodawca posłużył się zatem wprost kategorią „ochrony dziecka przed przemocą”; Konstytucja nie zna konstrukcji „wolności od przemocy”. Posłużenie się w Kodeksie rodzinnym i opiekuńczym oraz w Kodeksie postępowania cywilnego pojęciem „ochrony przed przemocą domową” stanowi bezpośrednią konkretyzację art. 72 ust. 1 Konstytucji, podczas gdy wprowadzenie pojęcia „wolności od przemocy domowej” oddalałoby ustawę od wzorca konstytucyjnego i wprowadzało kategorię ustrojowo nieosadzoną.

1.2. Wzorzec międzynarodowy. Instrumenty prawa międzynarodowego konsekwentnie ujmują gwarancję jako obowiązek ochrony: art. 19 Konwencji o prawach dziecka („ochrona dziecka przed wszelkimi formami przemocy”), art. 26, 31 i 56 Konwencji stambulskiej (ochrona i wsparcie, „specjalne środki ochrony”), a także przepisy dyrektywy 2024/1385 dotyczące ochrony i wsparcia ofiar. Żaden z tych aktów nie konstruuje gwarancji jako przysługującej jednostce „wolności od przemocy” - wszystkie nakładają obowiązki ochrony. Wykładnia prounijna i prokonwencyjna przemawia zatem za odzwierciedleniem w prawie krajowym kategorii „ochrony”.

1.3. Spójność z obowiązującym prawem krajowym. Krajowy porządek prawny już posługuje się pojęciem ochrony: sam tytuł ustawy - „o przeciwdziałaniu przemocy domowej” - akcentuje czynne przeciwdziałanie. Sformułowanie odwołujące się do zapewnienia dziecku ochrony przed przemocą domową występuje w art. 12a ustawy o przeciwdziałaniu przemocy domowej; również rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 19

lutego 2025 r. (Dz. U. z 2025 r. poz. 213) odwołuje się w tytule do „zapewnienia dziecku ochrony w związku z przemocą domową”. Sformułowanie „ochrona przed przemocą domową” jest więc terminologicznie zakorzenione w systemie.

2. Argumentacja semantyczna

2.1. „Wolność od przemocy” jest konstrukcją negatywną i bierną: opisuje pewien stan podmiotu (nieobecność przemocy) ujęty jako przysługująca mu wolność. Jej pojęciowym centrum jest sam uprawniony i pożądaný stan rzeczy; nie wskazuje ona, kto i co ma czynić.

2.2. „Ochrona przed przemocą” jest natomiast konstrukcją czynną i relacyjną: zakłada trójkłonową relację - podmiot chroniący (zobowiązany), podmiot chroniony (beneficjent) oraz niebezpieczeństwo, przed którym ochrona następuje. „Ochrona” to nazwa czynności, a nie stanu.

2.3. Dla dziecka - które nie jest w stanie samodzielnie zapewnić sobie „wolności” i którego bezpieczeństwo zależy od dorosłych oraz instytucji - właściwe jest pojęcie generujące powinność po stronie innych. „Ochrona” wskazuje adresata obowiązku (państwo, sąd, rodzic); „wolność” go nie wskazuje.

2.4. Rzeczownik „ochrona” naturalnie łączy się z czasownikiem „zapewnić” („zapewnić ochronę przed przemocą”) - zgodnie z językiem ustawy (art. 12a ustawy o przeciwdziałaniu przemocy domowej) i Konstytucji (art. 72 ust. 1 - „zapewnia ochronę”). Wyrażenie „zapewnić wolność od przemocy” brzmi w języku prawnym obco; sam projekt w art. 96 i art. 579 zestawia zresztą „bezpieczeństwo” z „wolnością od przemocy”, co dodatkowo potęguje wrażenie terminologicznej niejednorodności.

3. Argumentacja wskazująca na konieczność zachowania spójności

3.1. Brak definicji legalnej. Pojęcia „przemoc domowa”, „osoba doznająca przemocy domowej” i „osoba stosująca przemoc domową” mają definicje legalne w art. 2 ustawy o przeciwdziałaniu przemocy domowej. Natomiast „wolność od przemocy domowej” nie jest pojęciem zdefiniowanym w systemie. Jego wprowadzenie tworzy termin bez definicji legalnej, rodząc niepewność interpretacyjną co do jego treści i zakresu (czy jest tożsamy z brakiem „przemocy domowej” w rozumieniu art. 2 ustawy o przeciwdziałaniu przemocy domowej, czy też ma znaczenie odrębne). Sformułowanie „ochrona przed przemocą domową” odsyła natomiast wprost do zdefiniowanego pojęcia „przemocy domowej”.

3.2. Zasada spójności terminologicznej (§ 10 Zasady techniki prawodawczej – rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. (Dz. U. z 2026 r. poz. 300)). Zgodnie z § 10 Zasad techniki prawodawczej „do oznaczenia jednakowych pojęć

używa się jednakowych określeń, a różnych pojęć nie oznacza się tymi samymi określeniami”. Skoro system prawny posługuje się już określeniem „ochrona przed (w związku z) przemocą domową” (art. 72 ust. 1 Konstytucji, art. 12a ustawy o przeciwdziałaniu przemocy domowej, powołane rozporządzenie z 2025 r.), to na oznaczenie tego samego pojęcia należy użyć tego samego określenia. Wprowadzenie równolegle „wolności od przemocy domowej” narusza dyrektywę § 10 Zasad techniki prawodawczej w obu jej członach: posługuje się różnym określeniem dla tego samego pojęcia, a nadto - przez odmiennosć sformułowania - sugeruje, wbrew intencji projektodawcy, że chodzi o pojęcie odrębne (skoro różne pojęcia oznacza się różnymi określeniami).

3.3. Spójność wewnętrzna projektu. Projekt jest obecnie niejednorodny terminologicznie: uzasadnienie (pkt 13 i 15) wiąże „bezpieczeństwo” z „ochroną przed przemocą”, art. 582¹ § 1 k.p.c. posługuje się pojęciem „osoby doznającej przemocy domowej”, zaś art. 113 § 3 k.r.o. i art. 579 § 2 k.p.c. wprowadzają „wolność od przemocy domowej”. Ta sama materia jest więc opisana trzema różnymi wyrażeniami. Ujednolicenie tych wyrażen wokół pojęcia „ochrony przed przemocą domową” usuwa tę niespójność.

3.4. Wykładnia funkcjonalna (implementacyjna). Omawiane przepisy mają służyć wykonaniu art. 31 Konwencji stambulskiej oraz przepisów dyrektywy 2024/1385, nakazujących uwzględnianie przemocy i zapewnienie ochrony. Norma krajowa odczytywana zgodnie z tymi wzorcami powinna być normą nakładającą obowiązek ochrony - co oddaje sformułowanie „ochrona przed przemocą domową”. Wybór terminologii wpływa więc na zgodność implementacji z celem instrumentów międzynarodowych.

4. Argumentacja logiczna (struktura normy i adresat obowiązku)

4.1. Zgodność formy z celem normy. Celem projektowanych przepisów jest nałożenie obowiązków - na sąd (zbadania i uwzględnienia przemocy), na rodzica (niestosowania przemocy i chronienia dziecka), na państwo (zapewnienia wsparcia i środków ochrony). Pojęcie „ochrona przed przemocą domową” ma strukturę logiczną obowiązku (podmiot X jest zobowiązany chronić podmiot Y przed Z) i bezpośrednio generuje te powinności. Pojęcie „wolność od przemocy” ma natomiast strukturę wolności negatywnej, realizowanej co do zasady przez powstrzymanie się od ingerencji, a nie przez czynne świadczenie ochrony - samo przez się nie generuje więc obowiązków pozytywnych, o które w projekcie chodzi. Zachodzi zatem niezgodność między celem regulacji (obowiązki ochronne) a wybraną formą pojęciową (wolność negatywna).

4.2. Adekwatność do regulowanej relacji. Konstrukcja „wolność od...” należy klasycznie do sfery wolności negatywnych jednostki wobec władzy publicznej (np. wolność od tortur). Przeniesienie jej na relacje horyzontalne (rodzic–dziecko, rodzic–rodzic) jest logicznie niespójne, ponieważ wolności negatywne wiążą przede wszystkim władzę publiczną, nie zaś podmioty prywatne między sobą. Tymczasem przemoc domowa i ochrona przed nią rozgrywają się w sferze relacji rodzinnych i wymagają aktywnego działania państwa oraz rodziców. Relację tę prawidłowo opisuje „ochrona przed przemocą domową”.

4.3. Argument z korelatu prawa (określoność obowiązku). Gdyby „prawo do wolności od przemocy domowej” ująć jako prawo podmiotowe dziecka, powstaje pytanie o jego korelat - jaki obowiązek i po czyjej stronie mu odpowiada. Przy „ochronie przed przemocą domową” korelat jest jednoznaczny: obowiązek ochrony po stronie rodzica (art. 96 § 1 k.r.o.), sądu (art. 579, art. 582¹ k.p.c., art. 113¹ k.r.o.) oraz państwa. Przy „wolności od przemocy” korelat pozostaje nieostry, co osłabia egzekwowalność normy.

4.4. Zakres desygnatów. „Ochrona przed przemocą domową” obejmuje szerszy zakres sytuacji niż samo niestosowanie przemocy - w tym obowiązek rodzica czynnego chronienia dziecka przed przemocą osoby trzeciej oraz przed sytuacją bycia świadkiem przemocy. Sformułowanie „wolność od przemocy” jako opis stanu nie wyraża tego obowiązku ochrony przed cudzą przemocą; „ochrona przed” – wyraża ten obowiązek. Jest to spójne z art. 31 Konwencji stambulskiej (ochrona także innych osób narażonych).

V. Wnioski i proponowany kierunek zmian

1. Projekt zasługuje na poparcie w zakresie, w jakim wzmacnia ochronę dzieci i innych osób przed przemocą domową oraz przyczynia się do wykonania zobowiązań międzynarodowych Rzeczypospolitej Polskiej (art. 19 Konwencji o prawach dziecka; art. 26, 31, 51 i 56 Konwencji stambulskiej; art. 31 i 32 dyrektywy 2024/1385) - pod warunkiem przyjęcia korekt terminologicznych i redakcyjnych wskazanych niżej.

2. Rekomendacja podstawowa (terminologiczna). We wszystkich przepisach projektu należy zastąpić sformułowania „wolność od przemocy domowej” i „prawo do wolności od przemocy domowej” sformułowaniami „ochrona przed przemocą domową” i „prawo do ochrony przed przemocą domową”.

3. Proponowany kierunek zmian poszczególnych przepisów:

- a) **Art. 96 § 1 zd. 2 k.r.o.** - pozostawić pojęcie „bezpieczeństwo” jako klauzulę generalną obejmującą ochronę przed przemocą.

b) Art. 113 / 113¹ k.r.o. - pozostawić art. 113 k.r.o. w dotychczasowym brzmieniu (bez § 3 z „wolnością od przemocy”); wprowadzić gwarancję w art. 113¹ k.r.o.: w § 1 wykreślić słowa „w braku porozumienia rozstrzyga sąd opiekuńczy” i dodać § 1a: „W przypadku braku porozumienia pomiędzy rodzicami, o którym mowa w § 1, o rodzaju i wymiarze kontaktów orzeka sąd opiekuńczy, kierując się dobrem dziecka oraz prawem dziecka i innych osób do ochrony przed przemocą domową”.

c) Art. 579 § 2 k.p.c. - „W sprawach, o których mowa w § 1, sąd w szczególności ustala, czy dziecko ma zapewnione bezpieczeństwo oraz ochronę przed przemocą domową, o której mowa w art. 2 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu przemocy domowej”.

d) Art. 582¹ § 1 k.p.c. - zastąpić wyraz „spotkania” wyrazem „kontakty”; w pozostałym zakresie brzmienie bez zmian.

e) Art. 756^{1a} k.p.c. - zrezygnować z przepisu; wystarczające są regulacje ogólne dotyczące zabezpieczenia.

4. Konkluzja. Komisja opowiada się za spójnym posługiwaniem się w projekcie pojęciem „ochrony przed przemocą domową”. Wybór ten jest zakotwiczony w art. 72 ust. 1 Konstytucji RP oraz w standardach międzynarodowych, spójny z terminologią ustawy o przeciwdziałaniu przemocy domowej i z § 10 Zasad techniki prawodawczej, poprawny semantycznie oraz logicznie adekwatny do celu regulacji, którym jest nałożenie realnych obowiązków ochrony dziecka i innych osób doznających przemocy domowej.

Opracowała: dr hab. Magdalena Szafranek, prof. Uniwersytetu Warszawskiego